
sanatsujAtIyam

सनत्सुजतीयम्

Document Information

Text title : Sanatsujatiya

File name : sanatsujAtIya.itx

Category : major_works, vyAsa

Location : doc_z_misc_major_works

Author : Veda Vyasa

Description-comments : From Mahabharat Udyogaparva (5) adhyAya 41-46 (BORI ediion 41-45)

Latest update : January 19, 2024

Send corrections to : sanskrit at cheerful dot c om

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

March 24, 2024

sanskritdocuments.org

सनत्सुजातीयम्

उद्योगपर्व - अध्याय ०४९

॥ श्रीः ॥

प.४९ । अध्यायः ४९

धृतराष्ट्रेण पुनर्धर्मरुडस्यकथनं योदितेन विदुरेण स्वस्य
शूद्रयोनिजातत्वेन तत्कथनानौचित्यकथनम् ॥ १ ॥

तथा स्मरणं मात्रसंनिहितं सनत्सुजातंप्रति धृतराष्ट्राय
तत्त्वोपदेशप्रार्थना ॥ २ ॥

धृतराष्ट्र उवाच ।

अनुक्तं यदि ते किञ्चिद्वाया विदुर विद्यते ।

तन्मे शुश्रूषतो ब्रूहि विचित्राणि हि भाषसे ॥ ४९-१

विदुर उवाच ।

धृतराष्ट्र कुमारो वै यः पुराणः सनातनः ।

तनत्सुजातः प्रोवाच मृत्युर्नास्तीति भारत ॥ ४९-२

स ते गुह्यान्प्रकाशांश्च सर्वान्दृष्टयसंश्रयान् ।

प्रवक्ष्यति महाराज सर्वबुद्धिमतां वरः ॥ ४९-३

धृतराष्ट्र उवाच ।

किं त्वं न वेद तद्भूयो यन्मे ब्रूयात्सनातनः ।

त्वमेव विदुर ब्रूहि प्रज्ञाशेषोऽस्ति येत्तव ॥ ४९-४

विदुर उवाच ।

शूद्रयोनावलं जातो नातोऽन्यद्रक्तुमुत्सले ।

कुमारस्य तु याबुद्धिर्वेद तां शाश्वतीमलम् ॥ ४९-५

ब्राह्मी हि योनिमापन्नः सगुह्यमपि यो वदेत् ।

न तेन गुर्यो देवानां तस्मादेतद्ब्रवीमि ते ॥ ४९-६

धृतराष्ट्र उवाच ।
 भ्रवीलि विदुर त्वं मे पुराणं तं सनातनम् ।
 कथमेतेन देडेन स्याद्विडैव समागमः ॥ ४१-७
 वैशम्पायन उवाच ।
 चिन्तयामास विदुरस्तर्षि शंसितप्रतम् ।
 स य तस्थिन्तितं ज्ञात्वा दर्शयामास भारत ॥ ४१-८
 स यैनं प्रतिजग्राह विधिदृष्टेन कर्मणा ।
 सुभोपविष्टं विश्रान्तमथैनं विदुरोऽभ्रवीत् ॥ ४१-९
 भगवन्संशयः कश्चिद्धृतराष्ट्रस्य मानसः ।
 यो न शक्यो मया वक्तुं त्वमस्मै वक्तुमर्हसि ॥ ४१-१०
 यं श्रत्वाऽयं मनुष्येन्द्रः सर्वदुःखातिगो भवेत् ॥ ४१-११
 लालालालौ प्रियद्रेष्यौ यथैनं न जरान्तकौ ।
 विषडेरन्मयामर्षौ श्रुत्विपासे मदीदृभवौ ।
 अरतिश्चैव तन्द्नी य कामकोधौ क्षयोद्यौ ॥ ४१-१२
 इति श्रीमन्महाभारते उद्योगपर्वणि सनत्सुजातपर्वणि
 ऐक्यत्वारिंशोऽध्यायः ॥

उद्योगपर्व - अध्याय ०४२

॥ श्रीः ॥

प.४२ । अध्यायः ४२
 सनत्सुजातेन धृतराष्ट्रं प्रति तत्त्वोपदेशः ॥ १ ॥
 वैशम्पायन उवाच ।
 ततो राजा धृतराष्ट्रो मनीषी
 संपूज्य वाक्यं विदुरेरितं तत् ।
 सनत्सुजातं रळिते मडात्मा
 पप्रच्छ बुद्धिं परमां बुभूषन् ॥ ४२-१
 धृतराष्ट्र उवाच ।
 सनत्सुजात यद्विमं शृणोमि
 न मृत्युरस्तीति तवोपदेशम् ।
 देवासुरा ज्यायन्-भ्रम्यर्थ-

ममृत्युवे तत्ततरन्नु सत्यम् ॥ ४२-२
सनत्सुजात उवाच ।
अमृत्युं कर्मणा केचिन्मृत्युर्नास्तीति यापरे ।
शृणु मे ब्रुवतो राजन्त्यथैतन्मा विशङ्किथाः ॥ ४२-३
उभे सत्ये क्षत्रियाद्य प्रवृत्ते
मोक्षो मृत्युः संमतोऽयं कवीनाम् ।
प्रमादं वै मृत्युमहं ब्रवीमि
तथाऽप्रमादममृतत्वं ब्रवीमि ॥ ४२-४
प्रमादाद्द्वै असुराः पराभव-
न्नप्रमादाद्ब्रह्मभूताः सुराश्च ।
नैव मृत्युर्व्याध्म एवास्ति जन्तू-
न्न ह्यस्य रुपमुपलभ्यते हि ॥ ४२-५
यमं त्वेके मृत्युमतोऽन्यमाहु-
रात्मावासममृतं ब्रह्मथर्मम् ।
पितृलोके राज्यमनुशास्ति देवः
शिवः शिवानामशिवोऽशिवानाम् ॥ ४२-६
अस्यादेशान्निःसरते नराणां
क्षोभः प्रमादो लोभरुपश्च मृत्युः ।
अहं गतेनैव यरन्विमार्गा-
न्न यात्मनो योगमुपैति कश्चित् ॥ ४२-७
ते मोक्षितास्तद्दशे वर्तमाना
एतः प्रेतास्तत्र पुनः पतन्ति ।
ततस्तान्देवा अनुविप्लवन्ते
अतो मृत्युर्मरणाद्यभ्युपैति ॥ ४२-८
कर्मोद्ये कर्मफलानुरागा-
स्तत्रानु ते यान्ति न तरन्ति मृत्युम् ।
सदर्थयोगानवगमात्समन्ता-
त्प्रवर्तते भोगभोगेन देही ॥ ४२-९
तद्वै मडामोहनमिन्द्रियाणां
मिथ्यार्थयोगस्य गतिर्हि नित्या ।
मिथ्यार्थयोगाभिडतान्तरात्मा
स्मरन्नुपास्ते विषया-समन्तात् ॥ ४२-१०

अभिध्या वै प्रथमं उन्ति लोकां
 कामकोधावनुगृह्याशु पश्चात् ।
 येते बालान्मृत्यवे प्रापयन्ति
 धीरास्तु धैर्येण तरन्ति मृत्युम् ॥ ४२-११
 सोऽभिध्यायन्मृत्यतिषण्ण्डिन्या-
 दनादरेणप्रतिबुध्यमानः ।
 नैनं मृत्युर्मृत्युरिवात्ति भूत्वा
 अयं विद्वान्यो विनिडन्ति कामान् ॥ ४२-१२
 कामानुसारी पुरुषः कामाननु विनश्यति ।
 कामान्व्युदस्य धुनुते यत्किञ्चित्पुरुषो रजः ॥ ४२-१३
 तमोप्रकाशो भूतानां नरकोऽयं प्रदृश्यते ।
 भुङ्यन्त एव धावन्ति गच्छन्तः श्रममुन्मुष्माः ॥ ४२-१४
 अमूढवृत्तेः पुरुषस्येह कुर्या-
 त्किं वै मृत्युस्तार्णं एवास्य व्याघ्रः ।
 अमन्यमानः क्षत्रिय किञ्चिदन्य-
 न्नाधीयते तार्णं एवास्य सर्पः ॥ ४२-१५
 कोधात्लोभान्मोहभयान्तरात्मा
 स वै मृत्युस्त्वच्छरिरे य ओषः ।
 अयं मृत्युं जायमानं विदित्वा
 ज्ञाने तिष्ठन्न भिभेतीह मृत्योः ।
 विनश्यते विषये तस्य मृत्यु-
 र्मृत्योर्यथा विषयं प्राप्य मर्त्यः ॥ ४२-१६
 धृतराष्ट्र उवाच ।
 यानेवाहुश्चिज्यया साधुलोकान्
 द्विजातीनां पुण्यतमान्सनातनात् ।
 तेषां परार्थं कथयन्तीह वेदा
 अतद्विद्वान्नैति कथं नु कर्म ॥ ४२-१७
 सनत्सुजात उवाच ।
 अयं ह्यविद्वानुपयाति तत्र
 तत्रार्थजातं य वदन्ति वेदाः ।
 सवेह आयाति परं परात्मा
 प्रयाति मार्गेश निडत्य मार्गान् ॥ ४२-१८

धृतराष्ट्र उवाच ।
 कोऽसौ नियुङ्क्ते तमशं पुराणं
 स चेद्विदं सर्वमनुकमेण ।
 किं वास्य कार्यमथवा सुभं य
 तन्मे विद्मन्भ्रूहि सर्वं यथावत् ॥ ४२-१८
 सनत्सुजात उवाच ।
 द्रोणो मदानत्र विभेद्योगे
 ऽयनादियोगेन भवन्ति नित्याः ।
 तथास्य नाधिष्ठयमपैति किञ्चि-
 दनादियोगेन भवन्ति पुंसः ॥ ४२-२०
 य अेतद्वा भगवान्स नित्यो
 विकारयोगेन करोति विश्वम् ।
 तथाय तच्छक्तिरिति स्म मन्यते
 तथार्थयोगेन भवन्ति वेदाः ॥ ४२-२१
 धृतराष्ट्र उवाच ।
 यस्माद्दुर्मात्रायरन्तीह डेचि-
 तथा धर्माङ्केचिद्विहायरन्ति ।
 धर्मः पापेन प्रतिहन्यते स्विवे-
 द्दुताडो धर्मः प्रतिहन्ति पापम् ॥ ४२-२२
 सनत्सुजात उवाच ।
 तस्मिन्स्थितौ वायुभयं हि नित्यं
 ज्ञानेन विद्वान्प्रतिहन्ति सिद्धम् ।
 तथान्यथा पुण्यमुपैति देही
 तथागतं पापमुपैति सिद्धम् ॥ ४२-२३
 गत्वोभयं कर्माणां युज्यते स्थिरं
 शुभस्य पापस्य स चापि कर्माणा ।
 धर्मेण पापं प्राणुद्विह विद्वान्
 धर्मो बलीयानिति तत्र विद्धिः ॥ ४२-२४
 धृतराष्ट्र उवाच ।
 यानिहाडुः स्वस्य धर्मस्य लोका-
 न्द्रिजातीनां पुण्यकृतां सनातनान् ।
 तेषां कमान्धथ ततोऽपि यान्या-

नैतद्भिन्नवेतुमिच्छामि कर्म ॥ ४२-२५
 सनत्सुजात उवाच ।
 येषां प्रतेऽथ विस्पर्धा बले बलवतामिव ।
 ते ब्राह्मणा एतः प्रेत्य स्वर्गं यान्ति प्रकाशताम् ॥ ४२-२६
 येषां धर्मं च विस्पर्धा तेषां जज्ञानसाधनम् ।
 ते ब्राह्मणा एतौ मुक्ताः स्वर्गं यान्ति त्रिविष्टपम् ॥ ४२-२७
 तस्य सम्यक्समाचारमालुर्वेदविदो जनाः ।
 नैनं मन्येत भूयिष्ठं ब्राह्मणमाख्यन्तरं जनम् ॥ ४२-२८
 यत्र मन्येत भूयिष्ठं प्रावृषीव तृणोदकम् ।
 अन्नं पानं ब्राह्मणस्य तज्ज्वोत्रानुसंज्वरेत् ॥ ४२-२९
 यत्राकथयमानस्य प्रयच्छत्यशिवं भयम् ।
 अतिरिक्तमिवाकुर्वन्स श्रेयान्नेतरो जनः ॥ ४२-३०
 यो वा कथयमानस्य ह्यात्मानं नानुसंज्वरेत् ।
 ब्रह्मस्वं नोपभुञ्जत तदन्नं संमतं सताम् ।
 कुशवल्कलयेलाद्यं ब्रह्मस्वं योगिनो विदुः ॥ ४२-३१
 यथा पं वान्तमश्राति श्वा वै नित्यमभूतये ।
 अेवं ते वान्तमश्रन्ति स्ववीर्यस्योपसेवनात् ॥ ४२-३२
 नित्यमज्ञातयथा मे ऽति मन्येत ब्राह्मणः ।
 ज्ञातीनां तु वसन्मध्ये नैवं विन्देत डिञ्चन ॥ ४२-३३
 कोऽप्येवमन्तरात्मानं ब्राह्मणो ऽन्तुमर्हति ।
 निर्लिङ्गमयलं शुद्धं सर्वद्वन्द्वविवर्जितम् ॥ ४२-३४
 योऽन्यथा सन्तमात्मानमन्यथा प्रतिपद्यते ।
 किं तेन न कृतं पापं योरेणात्मापडारिणा ॥ ४२-३५
 अश्रान्तः स्यादनादाता संमतो निरुपद्रवः ।
 शिष्टो न शिष्टवत्स स्याद्ब्राह्मणो ब्रह्मवित्कविः ॥ ४२-३६
 अनाढ्या मानुषे वित्ते आढ्या दैवे तथा कर्तौ ।
 ते दूर्धर्षा दृष्ट्रकम्प्यास्तान्विधाद्ब्रह्मणस्तनुम् ॥ ४२-३७
 सर्वाङ्गिष्टकृतो देवान्विधाद्ये ऽल कश्चन ।
 न स मानो ब्राह्मणस्य तस्मिन्प्रयतते स्वयम् ॥ ४२-३८
 यमप्रयतमानं तु मानयन्ति समाहितः ।
 न मान्यमानो मन्येत नावमानेऽतिसंज्वरेत् ॥ ४२-३९
 लोकाः स्वभावावृत्तिर्हि निमेषोन्मेषवत्सदा ।

विद्वांसो मानयन्तीलु छति मन्येत मानितः ॥ ४२-४०
 अधर्मनिपुणा मुढा लोके मायाविशारदाः ।
 न मान्यं मानयिष्यन्ति अेवं मन्येत मानितः ॥ ४२-४१
 न वै मानं य मौनं य सखितौ वसतः सदा ।
 अयं लि लोको मानस्य असौ मौनस्य तद्विदुः ॥ ४२-४२
 श्रीर्लि मानार्थसंवासा सा यापि परिपन्थिनी ।
 ब्राह्मी सुदुर्लभा श्रीर्लि प्रज्ञाढीनेन क्षत्रिय ॥ ४२-४३
 द्वाराणि तस्येळ वदन्ति सन्तो
 बडुप्रकाराणि दुराधराणि ।
 सत्यार्जवे ढ्रीर्दमशौचविद्या
 षण्मानमोडप्रतिबन्धनानि ॥ ४२-४४
 छति श्रीमन्मडाभारते उद्योगपर्वणि सनत्सुजातपर्वणि
 द्वियत्वारिंशोऽध्यायः ॥

उद्योगपर्व - अध्याय ०४३

॥ श्रीः ॥

प.४३ । अध्यायः ४३

सनत्सुजातेन धृतराष्ट्रं प्रति तत्त्वोपदेशः ॥ १ ॥

धृतराष्ट्र उवाच ।

कस्यैष मौनः कतरन्तु मौनं

प्रब्रूळि विद्वन्निळ मौनभावम् ।

मौनेन विद्वानुत याति मौनं

कथं मुने मौनमिडाचरन्ति ॥ ४३-१

सनत्सुजात उवाच ।

यतो न वेदा मनसा सडैन-

मनुप्रविशन्ति ततोऽथ मौनम् ।

यत्रोत्थितो वेदशब्दस्तथायं

स तन्मयत्वेन विभाति राजन् ॥ ४३-२

धृतराष्ट्र उवाच ।

ऋयो यजूषि यो वेद सामवेदं य वेद यः ।

पापानि कुर्वन्पापेन लिप्यते डिं न लिप्यते ॥ ४३-३

सनत्सुजात उवाच ।

नैनं सामान्ययो वापि न यञ्छ्वयवियक्षाणाम् ।

त्रायन्ते कर्मणः पापात्र ते मिथ्या ब्रवीम्यहम् ॥ ४३-४

न खन्दांसि वृञ्जिनात्तारयन्ति

मायाविनं मायया सर्वमानम् ।

नीडं शकुन्ता ष्व जातपक्षा-

श्छन्दांस्येनं प्रजडत्यन्तकाले ॥ ४३-५

धृतराष्ट्र उवाच ।

न येद्रेद्वा वेदविदं त्रातुं शक्ता वियक्षाण ।

अथ कस्मात्प्रलापोऽयं ब्राह्मणानां सनातनः ॥ ४३-६

सनत्सुजात उवाच ।

तस्यैव नामादिविशेषरूपै-

रिदं जगद्भाति मलानुभाव ।

निर्दिश्य सम्यक्प्रवदन्ति वेदा-

स्तद्विश्ववैश्वयमुदाहरन्ति ॥ ४३-७

तदर्थयुक्तं तप अेतद्विज्या

ताभ्यामसौ पुण्यमुपैति विद्वान् ।

पुण्येन पापं विनिहत्य पश्चा-

त्संजायते ज्ञानविदीपितात्मा ॥ ४३-८

ज्ञानेन यात्मानमुपैति विद्वान्-

नथान्यथा वर्गकृलानुकाङ्क्षी ।

अस्मिन्कृतं तत्परिगृह्य सर्व-

मभुत्र भुङ्क्ते पुनरेति मार्गम् ॥ ४३-९

अस्मिँल्लोके तपस्तप्तं इलमन्यत्र भुज्यते ।

ब्राह्मणानामिमे लोका वृद्धे तपसि संयताः ॥ ४३-१०

‘ ब्राह्मणानां तपः स्वृद्धमन्येषां तावदेव तत् ।

अेतत्समृद्धमत्युद्धं तपो भवति केवलम् ॥ ’ ४३-११

धृतराष्ट्र उवाच ।

कथं समृद्धमप्युद्धं तपो भवति केवलम् ।

सनत्सुजात तद्ब्रूहि यथा विद्याम तद्भयम् ॥ ४३-१२

सनत्सुजात उवाच ।

निष्कल्मषं तपस्त्वेतत्केवलं परिचक्षते ।
 अेतत्समृद्धमप्यृद्धं तपो भवति केवलम् ॥ ४३-१३
 तपोमूलमिदं सर्वं यन्मां पृच्छसि क्षत्रिय ।
 तपसा वेदविद्वांसः परं त्वमृतमाप्नुयुः ॥ ४३-१४
 धृतराष्ट्र उवाच ।
 कल्मषं तपसो ब्रूहि श्रुतं निष्कल्मषं तपः ।
 सनत्सुजात येनेदं विद्यां गुह्यं सनातनम् ॥ ४३-१५
 सनत्सुजात उवाच ।
 क्रोधाद्यो द्वादश यस्य द्रोषा-
 स्तथा नृशंसानि दश त्रि राजन् ।
 धर्माद्यो द्वादशैते पितृणां
 शास्त्रे गुणा ये विद्विता द्विजानाम् ॥ ४३-१६
 क्रोधः कामो लोभमोहौ विधित्सा-
 ऽऽकृपाऽसूये मानशोकौ स्पृहा च ।
 ईर्ष्या जुगुप्सा च मनुष्यदोषा
 वज्याः सदा द्वादशैते नराणाम् ॥ ४३-१७
 अकैकमेते राजेन्द्र मनुष्यान्पर्युपासते ।
 लिप्समानोन्तरं तेषां भृगाणांमिव लुब्धकः ॥ ४३-१८
 विकल्मनः स्मृडयालुर्मनस्वी
 भिन्नलोषं यपलो रोषशुचि ।
 अेतान्पापाः षण्णाराः पापधर्मान्
 प्रकुर्वते नो त्रसन्तः सुदुर्गे ॥ ४३-१९
 संभोगसंविद्धिषमोऽतिमानी
 दत्तानुतापी कृपाणो बलीयान् ।
 वर्गप्रशंसी वनितासु द्वेषा
 अेते परे सप्त नृशंसवर्गाः ॥ ४३-२०
 धर्मश्च सत्यं च दमस्तपश्च
 आमात्सर्यं ह्रीस्तितीक्ष्णानसूया ।
 यज्ञश्च दानं च धृतिः श्रुतं च
 व्रतानि वै द्वादश ब्राह्मणस्य ॥ ४३-२१
 यस्त्वेतेभ्यः प्रभवद्द्वादशस्यः
 सर्वामपीमां पृथिवीं स शिष्यात् ।

त्रिभिर्द्राभ्यामेकतो वार्धितो य-
 स्तस्य स्वमस्तीति स वेदितव्यः ॥ ४३-२२
 दमस्त्यागोऽप्रमादश्च अतेष्वमृतमाहितम् ।
 तानि सत्यमुभान्याहुर्ब्राह्मणानि ये मनीषिणः ॥ ४३-२३
 दमोऽष्टादशदोषः स्यात्प्रातिकूल्यं कृते भवेत् ।
 अनृतं चाभ्यसूया य कामार्थो य तथा स्मृडा ॥ ४३-२४
 क्रोधः शोकस्तथा तृष्णा लोभः पैशून्यमेव य ।
 मत्सरश्च विडम्बसा य परितापस्तथाऽरतिः ॥ ४३-२५
 अपस्मारश्चातिवाहस्तथा संभावनात्मनि ।
 अतैर्विमुक्तो दोषैर्यः स दान्तः सदृभिरुच्यते ॥ ४३-२६
 मदोऽष्टादशदोषः स्यात्त्यागो भवति षड्विधः ।
 विपर्ययाः स्मृता अते मददोषा उदाहृताः ।
 दोषा दमस्य ये प्रोक्तास्तान्दोषान्परिवर्जयेत् ॥ ४३-२७
 श्रेयांस्तु षड्विधस्त्यागस्तृतीयो दुष्करो भवेत् ।
 तेन दुःखं तरत्येव भिन्नं तस्मिञ्जितं कृते ॥ ४३-२८
 श्रेयांस्तु षड्विधस्त्यागः श्रियं प्राप्य न वृष्यति ।
 षष्ठापूर्ते द्वितीयं स्थान्नित्यवैराग्ययोगतः ॥ ४३-२९
 कामत्यागश्च राजेन्द्र स तृतीय इति स्मृतः ।
 अप्यवाच्यं वदन्त्येतं स तृतीयो गुणः स्मृतः ॥ ४३-३०
 त्यक्तैर्द्रव्यैर्यद्भवति नोपयुक्तैश्च कामतः ।
 न य द्रव्यैस्तद्भवति नोपयुक्तैश्च कामतः ॥ ४३-३१
 न य कर्मस्वसिद्धेषु दुःखं ते न य न ग्लपेत् ।
 सर्वैरेव गुणैर्युक्तो द्रव्यवानपि यो भवेत् ॥ ४३-३२
 अप्रिये य समुत्पन्ने व्यथां जातु न गच्छति ।
 षष्ठान्युनांश्च दारांश्च न यायेत कदाचन ॥ ४३-३३
 अर्द्धते याचमानाय प्रदेयं तच्छुभं भवेत् ।
 अप्रमादी भवेदेतैः स याप्यष्टगुणो भवेत् ॥ ४३-३४
 सत्यं ध्यानं समाधानं योद्धं वैराग्यमेव य ।
 अस्तेयं ब्रह्मचर्यं य तथाऽसंग्रहमेव य ॥ ४३-३५
 अेवं दोषा मदस्थोक्तास्तान्दोषान्परिवर्जयेत् ।
 तथा त्यागोऽप्रमादश्च स याप्यष्टगुणो मतः ॥ ४३-३६
 अष्टौ दोषाः प्रमादस्य तान्दोषान्परिवर्जयेत् ।

छन्द्रीयेभ्यश्च पञ्चम्यो मनसश्चैव भारत ।
 अतीतानागतेभ्यश्च मुक्त्युपेतः सुभी भवेत् ॥ ४३-३७
 सत्यात्मा भव राजेन्द्र सत्ये लोकाः प्रतिष्ठिताः ।
 तांस्तु सत्यमुपानाहुः सत्ये ल्यमृतमाडितम् ॥ ४३-३८
 निवृत्तेनैव दोषेण तपो व्रतमिहायरेत् ।
 अेतद्धातुकृतं वृत्तं सत्यमेव सतां व्रतम् ॥ ४३-३९
 दौषैरेतैर्वियुक्तस्तु गुणैरेतैः समन्वितः ।
 अेतत्समृद्धमत्यर्थं तपो भवति केवलम् ॥ ४३-४०
 यन्मां पृच्छसि राजेन्द्र संक्षेपात्प्रब्रवीमि ते ।
 अेतत्पापहरं पुण्यं जन्ममृत्युजरापडम् ॥ ४३-४१
 धृतराष्ट्र उवाच ।
 आध्यानपञ्चमैर्वेदैर्भूयिष्ठे कथ्यते जनः ।
 तथा यान्ये यतुर्वेदास्त्रिघेदाश्च तथा परे ॥ ४३-४२
 द्विवेदाश्चैकवेदाश्चाप्यनृश्वश्च तथा परे ।
 तेषां तु कतरः स स्याद्यमलं वेद वै द्विजम् ॥ ४३-४३
 सनत्सुजात उवाच ।
 अेकस्य वेस्याज्ञानाद्देहास्ते बलवः कृताः ।
 सत्यस्यैकस्य राजेन्द्र सत्ये कश्चिदवस्थितः ॥ ४३-४४
 अेवं वेदमविज्ञाय प्राज्ञोऽडमिति मन्यते ।
 दानमध्ययनं यज्ञो लोभादेतत्प्रवर्तते ॥ ४३-४५
 सत्यात्प्रय्यवमानानां सङ्गुल्पो वितथो भवेत् ।
 ततो यज्ञः प्रतायेत सत्यस्थानवधारणात् ॥ ४३-४६
 मनसान्यस्य भवति वायान्यस्याथ कर्मणा ।
 सङ्गुल्पासिद्धः पुरुषः सङ्गुल्पानधितिष्ठति ॥ ४३-४७
 अनैर्भूयेन यैतस्य दीक्षितव्रतमायरेत् ।
 नामैतद्धातुनिवृत्तं सत्यमेव सतां परम् ॥ ४३-४८
 ज्ञानं वै नाम प्रत्यक्षं परोक्षं जायते तपः ।
 विधाद्भु पठन्तं तु द्विजं वै बहुपाठिनम् ॥ ४३-४९
 तस्मात्क्षत्रिय मा मंस्था जल्पितेनैव वै द्विजम् ।
 य अेव सत्यान्नापैति स ज्ञेयो ब्राह्मणस्तवया ॥ ४३-५०
 छन्दांसि नाम क्षत्रिय तान्यथर्वा
 पुरा जगौ मलर्षिसङ्घ अेषः

छन्दोविदस्ते य उत नाधीतवेदा
 न वेदवेधस्य विदुर्द्वि तत्त्वम् ॥ ४३-५१
 छन्दांसि नाम द्विपदां वरिष्ठ
 स्वयच्छन्दयोगेन भवन्ति तत्र ।
 छन्दोविदस्ते न य तानधीत्य
 गता न वेदस्य न वेधमार्याः ॥ ४३-५२
 न वेदानां वेदिता कश्चिदस्ति
 कश्चित्पेताम्बुद्ध्यते वापि राजन् ।
 यो वेद वेदान्न स वेद वेधं
 सत्ये स्थितो यस्तु स वेद वेधम् ॥ ४३-५३
 न वेदानां वेदिता कश्चिदस्ति
 वेधेन वेदं न विदुर्न वेधम् ।
 यो वेद वेदं स य वेद वेधं
 यो वेद वेधं न स वेद सत्यम् ॥ ४३-५४
 यो वेद वेदान्स य वेद वेधं
 न तं विदुर्वेदविदो न वेदाः ।
 तथापि वेदेन विदन्ति वेदं
 ये ब्राह्मणा वेदविदो भवन्ति ॥ ४३-५५
 धामांशभागस्य तथा हि वेदा
 यथा य शाप्ता हि महीरुडस्य ।
 संवेदने यैव यथामनन्ति
 तस्मिन्नि सत्ये परमात्मनोऽर्थे ॥ ४३-५६
 अभिजानामि ब्राह्मणं व्याप्यातारं विद्यक्षाणाम् ।
 यश्छिन्नविचिकित्सः स व्यायष्टे सर्वसंशयान् ॥ ४३-५७
 नास्य पर्येषाणं गच्छेत्प्रथीनं नोत दक्षिणाम् ।
 नार्वाचीनं कुतस्तिर्यङ्गादिशन्तु कथञ्चन ॥ ४३-५८
 तस्य पर्येषाणं गच्छेत्प्रत्यर्थिषु कथञ्चन ।
 अविचिन्वन्नमं वेदे तपः पश्यति तं प्रभुम् ॥ ४३-५९
 तूष्णींभूत उपासीत न येष्टेभ्यनसापि य ।
 उपावर्तस्व तद्ब्रह्म अन्तःशतम्नि विश्रुतम् ॥ ४३-६०
 मौनान्न स मुनिर्भवति नारण्यवसनान्मुनिः ।
 स्वलक्षणं तु यो वेद स मुनिः श्रेष्ठ उच्यते ॥ ४३-६१

सर्वार्थानां व्याकरणाद्वैयाकरण उच्यते ।
 तन्मूलतो व्याकराणं व्याकरोतीति तत्तथा ॥ ४३-६२
 प्रत्यक्षदृशी लोकाणां सर्वदृशी भवेन्नरः ।
 सत्ये वै ब्राह्मणस्तिष्ठस्तद्विद्ब्रान्सर्वविद्भवेत् ॥ ४३-६३
 धर्मादिषु स्थितोऽप्येवं क्षत्रिय ब्रह्म पश्यति ।
 वेदानां यानुपूर्व्येण ऐतद्बुद्ध्या ब्रवीमि ते ॥ ४३-६४
 ॥ एति श्रीमन्महाभारते उद्योगपर्वणि सनत्सुजातपर्वणि
 त्रियत्वारिंशोऽध्यायः ॥

उद्योगपर्व - अध्याय ०४४

॥ श्रीः ॥

प.४४ । अध्यायः ४४

सनत्सुजातेन धृतराष्ट्रं प्रति सत्त्वोपदेशः ॥ १ ॥

धृतराष्ट्र उवाच ।

सनत्सुजात यामिमां परां त्वं
 ब्राह्मीं वाचं वदसे विश्वरूपाम् ।

परां हि कामेन सुदुर्लभां कथां
 प्रब्रूहि मे वाक्यमिदं कुमार । ४४-१

सनत्सुजात उवाच ।

नैतद्ब्रह्म त्वरमाणेन लभ्यं
 यन्मां पृथञ्जति लृष्यस्यतीव ।
 ब्रुद्धौ विलीने मनसि प्रथिन्य
 विद्या हि सा ब्रह्मचर्येण लभ्या ॥ ४४-२

धृतराष्ट्र उवाच ।

अत्यन्तविद्यामिति यत्सनातनीं
 ब्रवीषि त्वं ब्रह्मचर्येण सिद्धाम् ।

अनारभ्यां वसतीह कार्यकाले
 कथं ब्राह्मणायममृतत्वं लभेत ॥ ४४-३

सनत्सुजात उवाच ।

अव्यक्तविद्यामभिधास्ये परार्णी

बुद्ध्या य तेषां ब्रह्मचर्येण सिद्धाम् ।
 यां प्राच्यैनं मर्त्यलोके त्यजन्ति
 या वै विद्या गुरुवृद्धेषु नित्या ॥ ४४-४
 धृतराष्ट्र उवाच ।
 ब्रह्मचर्येण या विद्या शक्या वेदितुमग्न्यसा ।
 तत्कथं ब्रह्मचर्यं स्यादेतद्ब्रह्मन्ब्रवीहि मे ॥ ४४-५
 सनत्सुजात उवाच ।
 आचार्ययोनिमिह ये प्रविश्य
 भूत्वा गर्भे ब्रह्मचर्यं यरन्ति ।
 छडैव ते शास्त्रकारा भवन्ति
 प्रलाय देहं परमं यान्ति योगम् ॥ ४४-६
 अस्मिँल्लोके वै जयन्तीह कामा-
 न्ब्राह्मी स्थितिं ऽयनुतितिक्षमाणाः ।
 त आत्मानं निर्दरन्तीह देहा-
 न्मुञ्जादिषीकामिव सत्वसंस्थाः ॥ ४४-७
 शरीरमेतौ कुरुतः पिता माता य भारत ।
 आचार्यशास्ता या जातिः सा पुण्या साऽऽजराऽमम ४४-८
 यः प्रावृणोत्यवितथेन वार्णा-
 नृतं कुर्वन्नमृतं संप्रयच्छम् ।
 तं मन्येत पितरं मातरं य
 तस्मै न द्रुढयेत्कतमस्य जानन् ॥ ४४-९
 गुरुं शिष्यो नित्यमभिवाद्यथीत
 स्वाध्यायमिच्छेच्छुचिरप्रभक्तः ।
 मानं न कुर्यान्नाद्यधीत रोप-
 मेप प्रथमो ब्रह्मचर्यस्य पादः ॥ ४४-१०
 शिष्यवृत्तिक्रमेणैव विद्यामाप्नोति यः शुचिः ।
 ब्रह्मचर्यव्रतस्यास्य प्रथमः पाद उच्यते ॥ ४४-११
 आचार्यस्य प्रियं कुर्यात्प्राणैरपि धनैरपि ।
 कर्मणा मनसा वाया द्वितीयः पाद उच्यते ॥ ४४-१२
 समा गुरौ यथा वृत्तिर्गुरुपत्न्यां तथा यरेत् ।
 तत्पुत्रे य तथा कुर्वन्द्द्वितीयः पाद उच्यते ॥ ४४-१३
 आचार्येणात्मकृतं विजानन्

ज्ञात्वा यार्थं भावितोऽस्मीत्यनेन ।
 यन्मन्यते तं प्रति लृष्टबुद्धिः
 स वै तृतीयो ब्रह्मचर्यस्य पादः ॥ ४४-१४
 नाचार्यस्थानपाठृत्य प्रवासं
 प्राज्ञः कुर्वीत नैतद्वडं करोमि ।
 छतीव मन्येत न भाषयेत
 स वै चतुर्थो ब्रह्मचर्यस्य पादः ॥ ४४-१५
 कालेन पादं लभते तथार्थं
 ततश्च पादं गुरुयोगतश्च ।
 उत्साहयोगेन च पादमृच्छे-
 ख्यास्त्रेण पादं च ततोऽभियाति ॥ ४४-१६
 धर्माद्यो द्वादश यस्य रुप-
 मन्यानि याङ्गानि तथा बलं च ।
 आचार्ययोगे कृलतीति याङु-
 र्ब्रह्मार्थयोगेन च ब्रह्मचर्यम् ॥ ४४-१७
 अेवं प्रवृत्तो यद्गुपालभेत वै
 धनमाचार्याय तदनुप्रयच्छेत् ।
 स तां वृत्तिं बडुगुणामेवमेति
 गुरोः पुत्रे भवति च वृत्तिरेषा ॥ ४४-१८
 अेवं वस-सर्वतो वर्धतीड
 बडून्युत्रांल्लभते च प्रतिष्ठाम् ।
 वर्षन्ति यास्मै प्रदिशो दिशश्च
 वसत्यस्मिन्ब्रह्मचर्ये जनाश्च ॥ ४४-१९
 अेतेन ब्रह्मचर्येण देवा देवत्वमाप्नुवन् ।
 ऋषयश्च मडाभागा ब्रह्मलोकं मनीषिणः ॥ ४४-२०
 गन्धर्वाणामनेनैव रुपमाप्सरसमभूत् ।
 अेतेन ब्रह्मचर्येण सूर्योऽप्यक्षाय जायते ॥ ४४-२१
 आडाङ्क्ष्यार्थस्य संयोगाद्रसभेदार्यिनामिव ।
 अेवं ल्येते समाज्ञाय तादृगभावं गता ढमे ॥ ४४-२२
 य आश्रयेत्पावयेख्यापि राज-
 न्सर्वं शरीरं तपसा तप्यमानः ।
 अेतेन वै बाल्यमत्येति विद्वान्

मृत्युं तथा स जयत्यन्तकाले ॥ ४४-२३
 अन्तवतः क्षत्रिय ते जयन्ति
 लोकाञ्जनाः कर्मणा निर्मलेन ।
 ब्रह्मैव विद्वांस्तेन यास्येति सर्वं
 नान्यः पन्था अथनाथ विद्यते ॥ ४४-२४
 धृतराष्ट्र उवाच ।
 आभाति शुक्लमिव लोहितमि-
 वाथो कृष्णमथाञ्जनं काद्रवं वा ।
 सद्ब्रह्मणः पश्यति योऽत्र विद्वा-
 ञ्छथं रूपं तदमृतमक्षरं पदम् ॥ ४४-२५
 सनत्सुजात उवाच ।
 आभाति शुक्लमिव लोहितमि-
 वाथो कृष्णमायसमर्कवर्णम् ।
 न पृथिव्यां तिष्ठति नान्तरिक्षे
 नैतत्समुद्रे सलिलं बिभर्ति ॥ ४४-२६
 न तारकासु न च विद्युदाश्रितं
 न यात्रेषु दृश्यते रूपमस्य ।
 न यापि वायौ न च देवतासु
 नैतच्चन्द्रे दृश्यते नोत सूर्ये ॥ ४४-२७
 नैवर्क्षु तत्र यजुष्षु नाप्यथर्वसु
 न दृश्यते वै विमलेषु सामसु ।
 रथन्तरे बार्हद्रथे वापि राज-
 न्महाप्रते नैव दृश्येद्भ्रुवं तत् ॥ ४४-२८
 अपारणीयं तमसः परस्ता-
 त्तदन्तकोऽप्येति विनाशकाले ।
 अणीयो रूपं क्षुरघारया समं
 मलय्य रूपं तद्वै पर्वतेभ्यः ॥ ४४-२९
 सा प्रतिष्ठा तदमृतं लोकास्तद्ब्रह्म तद्यशः ।
 भूतानि जजिरे तस्मात्प्रलयं यान्ति तत्र हि ॥ ४४-३०
 अनामयं तन्महद्गुधतं यशो
 वाथो विकारं कवयो वदन्ति ।
 यस्मिञ्जगत्सर्वमिदं प्रतिष्ठितं

ये तद्विदुर्मृतास्ते भवन्ति ॥ ४४-३१

‘ तदेतद्वत्संस्थितं भाति सर्वं

तदात्मवित्पश्यति ज्ञानयोगात् ।

तस्मिञ्जगत्सर्वमिदं प्रतिष्ठितं

ये तद्विदुर्मृतास्ते भवन्ति ॥’ ॥ ४४-३२

एति श्रीमन्महाभारते उद्योगपर्वणि सनुत्सुजातपर्वणि

यतुश्चत्वारिंशोऽध्यायः ॥

संस्थितोऽनुद्योगपर्व - अध्याय ०४५

॥ श्रीः ॥

प.४५ । अध्यायः ४५

सनत्सुजातेन धृतराष्ट्रं प्रति तत्त्वोपदेशः ॥ १ ॥

सनत्सुजात उवाच ।

शोकः क्रोधश्च लोभश्च कामो मानः परासुता ।

एर्ष्या मोहो विवित्सा य कृपाऽसूया जुगुप्सुता ॥ ४५-१

द्राघैते महादोषा मनुष्यप्राणनाशनाः ।

अकैकमेते राजेन्द्र मनुष्यान्पर्युपासते ।

यौराविष्टो नरः पापं मूढसंज्ञो व्यवस्यति ॥ ४५-२

स्मृडयालुरुग्रः परुषो वा वदान्यः

क्रोधं भिन्नमनसा वै विकल्पी ।

नृशंसधर्माः षडिमे जना वै

प्राप्याध्यर्थं नोत सभाजयन्ते ॥ ४५-३

संभोगसंविद्धिषमोऽतिमानी

दत्त्वा विकल्पी कृपाणो दुर्बलश्च ।

अङ्गप्रशंससी वनिताद्विट् सदैव

सप्तैवोक्ताः पापशीला नृशंसाः ॥ ४५-४

धर्मश्च सत्यं य तपो दमश्च

अमात्सर्यं ह्रीस्तितीक्ष्णसूया ।

दानं श्रुतं यैव धृतिः क्षमा य

महाव्रता द्वादश ब्राह्मणस्य ॥ ४५-५

यो नैतेभ्यः प्रय्यवेद्द्वादशभ्यः

सर्वाभपीमां पृथिवीं स शिष्यात् ।
 त्रिभिर्द्वाभ्यामेकतो वार्धितो यो
 नास्य स्वमस्तीति य वेदितव्यम् ॥ ४५-६
 एमस्त्यागोऽथाप्रमादं धृत्येतेष्वमृतं स्थितम् ।
 अेतानि ब्रह्ममुष्यानां ब्राह्मणानां मनीषिणाम् ॥ ४५-७
 सद्भाऽसद्भा परीवादे ब्राह्मणस्य न शस्यते ।
 नरकप्रतिष्ठास्ते स्युर्यं अेवं कुरुते जनाः ॥ ४५-८
 मद्योऽष्टादशदोषः स स्यात्पुरा योऽप्रकीर्तितः ।
 लोकोद्देश्यं प्रतिकूल्यमभ्यसूया भूषावयः ॥ ४५-९
 कामक्रोधौ पारतन्त्र्यं परिवादोऽथ पैशुनम् ।
 अर्थहानिर्विवादश्च मात्सर्यं प्राणिपीडनम् ॥ ४५-१०
 धर्षा मोद्योऽतिवादश्च संज्ञानाशोऽभ्यसूयिता ।
 तस्मात्प्राज्ञो न माद्येत सदा ज्येतद्विगर्हितम् ॥ ४५-११
 सौदृष्टे वै षड्गुणा वेदितव्यः
 प्रिये हृष्यन्त्यप्रिये य व्यथन्ते ।
 स्यादात्मनः सुखिरं याचते यो
 ददात्ययाय्यमपि देयं भलु स्यात् ।
 छान्पुत्रान्विभवान्स्वांश्च दारा-
 नभ्यर्थितश्चाहति शुद्धभावः ॥ ४५-१२
 त्यक्तद्रव्यः संवसेन्नेह कामा-
 द्भिर्दुक्ते कर्मस्वाशिषं भाधते य ॥ ४५-१३
 द्रव्यवान्गुणवानेवं त्यागी भवति सात्त्विकः ।
 पञ्चभूतानि पञ्चभ्यो निवर्तयति तादृशः ॥ ४५-१४
 अेतत्समृद्धमायुद्धं तपो भवति केवलम् ।
 सत्वात्प्रथ्यवमानानां सङ्कल्पेन समाहितम् ॥ ४५-१५
 यतो यज्ञः प्रवर्धन्ते मत्स्यस्यैवावरोधनात् ।
 मनसान्यस्य भवति वाच्यन्यस्याथ कर्मणा ॥ ४५-१६
 सङ्कल्पसिद्धं पुरुषमसङ्कल्पोऽधितिष्ठति ।
 ब्राह्मणस्य विशेषेण किञ्चान्यदपि मे शृणु ॥ ४५-१७
 अध्यापयेन्मलद्वेतदशशयं
 वायो विकराः कवयो वदन्ति ।
 अस्मिन्योगे सर्वमिदं प्रतिष्ठितं

ये तद्द्विदुरमृतास्ते भवन्ति ॥ ४५-१८
 न कर्मणा सुकृतेनैव राजन्
 सत्यं जयेज्जुहुयाद्वा यजेद्वा ।
 नैतेन वालोऽमृत्युमभ्येति राजन्
 रतिं यासौ न लभत्यन्तकाले ॥ ४५-१९
 तृषणीमेक उपासीत येष्टे त मनसापि न ।
 तथा संस्तुतिनिन्दाभ्यां प्रीतिरोषौ विवर्जयेत् ॥ ४५-२०
 अत्रैव तिष्ठन्क्षत्रिय ब्रह्माविशति पश्यति ।
 वेदेषु यानुपूर्व्येण ऐतद्विद्वन्ब्रवीमि ते ॥ ४५-२१
 षति श्रीमन्महाभारते उद्योगपर्वणि सनत्सुजातपर्वणि
 पञ्चमत्वारिंशोऽध्यायः ॥

उद्योगपर्व - अध्याय ०४६

॥ श्रीः ॥

प. ४६ । अध्यायः ४६

सनत्सुजातेन धृतराष्ट्रं प्रति तत्त्वोपदेशः ॥ १ ॥

सनत्सुजात उवाच ।

यत्तच्छुङ्कं मलज्ज्योतिर्दीप्यमानं मलदंशः ।

तद्वै देवा उपासते तस्मात्सूर्यो विराजते ।

योगिनस्तं प्रपश्यन्ति भगवन्तं सनातनम् ॥ ४६-१

शुङ्काद्ब्रह्म प्रभवति ब्रह्म शुङ्केण वर्धते ।

तच्छुङ्कं ज्योतिषां मध्येऽतमं तपति तापनम् ।

योगिनस्तं प्रपश्यन्ति भगवन्तं सनातनम् ॥ ४६-२

आपोऽथाद्भ्यः सलिलस्य मध्ये

उभौ देवौ शिश्रियातेऽन्तरिक्षे ।

अतन्द्रितः सवितुर्विवस्वा-

नुभौ बिभर्ति पृथिवीं दिवं च ॥

योगिनस्तं प्रपश्यन्ति भगवन्तं सनातनम् ॥ ४६-३

उभौ च देवौ पृथिवीं दिवं च

दृशः शुद्धो भुवनं विभर्ति ।
तस्माद्दृशः सरितश्च स्रवन्ति
तस्मात्समुद्रा विडिता मलान्ताः ॥

योगिनस्तं प्रपश्यन्ति भगवन्तं सनातनम् ॥ ४६-४
यङ्के रथस्य तिष्ठन्तोऽध्रुवस्याव्ययकर्मणः ।
केतुमन्तं वडन्त्यश्वास्तं दिव्यमजरं दिवि ।
योगिनस्तं प्रपश्यन्ति भगवन्तं सनातनम् ॥ ४६-५
न सादृश्ये तिष्ठति रुपमस्य
न यक्षुषा पश्यति कश्चिदेनम् ।
मनीषयाथो मनसा लृटा य
य अेनं विदुर्मृतास्ते भवन्ति ॥

योगिनस्तं प्रपश्यन्ति भगवन्तं सनातनम् ॥ ४६-६
द्वादशपूगां सरितं पिबन्तो देवरक्षिताम् ।
मध्वीक्षन्तश्च ते तस्याः संयरन्तीह घोराम् ।
योगिनस्तं प्रपश्यन्ति भगवन्तं सनातनम् ॥ ४६-७
तदर्धमासं पिबति संचितं भ्रमरो मधु ।
ईशानः सर्वभूतेषु उविर्भूतमकल्पयत् ।
योगिनस्तं प्रपश्यन्ति भगवन्तं सनातनम् ॥ ४६-८
छिरण्यपर्णामश्रुत्थमभिपद्य छ्यपक्षकाः ।
ते तत्र पक्षिणो भूत्वा प्रपतन्ति यथादिशम् ।
योगिनस्तं प्रपश्यन्ति भगवन्तं सनातनम् ॥ ४६-९
पूर्णात्पूर्णांन्युद्धरन्ति पूर्णात्पूर्णांनि यङ्किरे ।
डरन्ति पूर्णात्पूर्णांनि पूर्णमेवावशिष्यते ।
योगिनस्तं प्रपश्यन्ति भगवन्तं सनातनम् ॥ ४६-१०
तस्माद्द्वै वायुरायातस्तस्मिंश्च प्रयतः सदा ।
तस्मादग्निश्च सोमश्च तस्मिंश्च प्राण आततः ॥ ४६-११
सर्वमेव ततो विधातत्तद्भक्तुं न शक्नुमः ।
योगिनस्तं प्रपश्यन्ति भगवन्तं सनातनम् ॥ ४६-१२
अपानं गिरपि प्राणः प्राणं गिरति यन्द्रमाः ।
आदित्यो गिरते यन्द्रमादित्यं गिरते परः ।
योगिनस्तं प्रपश्यन्ति भगवन्तं सनातनम् ॥ ४६-१३

अेकं पादं नोत्क्षिपति सलिलाद्दंस उच्यन् ।
 तं येत्सन्ततमूर्ध्वायि न मृत्युर्नामृतं भवेत् ।
 योगिनस्तं प्रपश्यन्ति भगवन्तं सनातनम् ॥ ४६-१४
 अङ्गुष्ठमात्रः पुरुषोऽन्तरात्मा
 लिङ्गस्य योगेन स याति नित्यम् ।
 तमीशमीड्यमनुकल्पमाद्यं
 पश्यन्ति मूढा न विराजमानम् ॥
 योगिनस्तं प्रपश्यन्ति भगवन्तं सनातनम् ॥ ४६-१५
 असाधना वापि ससाधना वा
 समानमेतद्दृश्यते मानुषेषु ।
 समानमेतद्मृतस्यैतरस्य
 मुक्तास्तत्र मध्य उत्सं समापुः ॥
 योगिनस्तं प्रपश्यन्ति भगवन्तं सनातनम् ॥ ४६-१६
 उभौ लोकी विद्यया व्याप्य याति
 तदा हुतं याहुतमग्निदोत्रम् ।
 मा ते ब्राह्मी लघुतामादधीत
 प्रज्ञानं स्यान्नाम धीरा लभन्ते ॥
 योगिनस्तं प्रपश्यन्ति भगवन्तं सनातनम् ॥ ४६-१७
 अेवंरूपो मलात्मा स पावकं पुरुषो गिरन् ।
 यो वै तं पुरुषं वेद तस्येदार्थो न शिष्यते ।
 योगिनस्तं प्रपश्यन्ति भगवन्तं सनातनम् ॥ ४६-१८
 यः सलस्रं सलस्राणां पक्षान्संतत्य संपतेत् ।
 मध्यमे मध्य आगच्छेदपियेत्स्यान्मनोजवः ।
 योगिनस्तं प्रपश्यन्ति भगवन्तं सनातनम् ॥ ४६-१९
 न दर्शने तिष्ठति रूपमस्य
 पश्यन्ति यैनं सुविशुद्धसत्त्वाः ।
 छित्तो मनीषी मनसा न ताप्यते
 ये प्रप्रजेयुरमृतास्ते भवन्ति ॥
 योगिनस्तं प्रपश्यन्ति भगवन्तं सनातनम् ॥ ४६-२०
 गूढन्ति सर्पा षव गह्वराणि

स्वशिक्षया स्वेन वृत्तेन मर्त्याः ।
तेषु प्रमुह्यन्ति जना विमूढा
यथाध्वानं मोहयन्ते भयाय ॥

योगिनस्तं प्रपश्यन्ति भगवन्तं सनातनम् ॥ ४६-२१
नाडं सदाऽसत्कृतः स्यां न मृत्यु-
र्न यामृत्युरमृतं मे कुतः स्यात् ।
सत्यानृते सत्यसमानबन्धे
सतश्च यो निरतसतश्चैक एव ॥

योगिनस्तं प्रपश्यन्ति भगवन्तं सनातनम् ॥ ४६-२२
न साधुना नीत असाधुना वा-
ऽसमानमेतद्दृश्यते मानुषेषु ।
समानमेतदमृतस्य विधा-
देवं युक्तो मधु तद्वै परीप्सेत् ॥

योगिनस्तं प्रपश्यन्ति भगवन्तं सनातनम् ॥ ४६-२३
नास्यातिवादा लृष्टयं तापयन्ति
नानधीतं नाहुतमग्निोत्रम् ।
मनो ब्राह्मी लघुतामादधीत
प्रज्ञां चास्मै नाम धीरा लभन्ते ॥

योगिनस्तं प्रपश्यन्ति भगवन्तं सनातनम् ॥ ४६-२४
एवं यः सर्वभूतेषु आत्मानमनुपश्यति ।
अन्यत्रान्यत्र युक्तेषु किं स शोयेत्ततः परम् । ४६-२५
यथोद्यपाने मडति सर्वतः संप्लुतोदके ।
एवं सर्वेषु वेदेषु आत्मानमनुजानतः ॥ ४६-२६
अऽगुष्ठमात्रः पुरुषो मडात्मा
न दृश्यतेऽसौ लृष्टि संनिविष्टः ।
अजश्चरो द्विवारात्रमतन्द्रितश्च
स तं मत्वा कविरास्ते प्रसन्नः ॥ ४६-२७
अलमेव स्मृतो माता पिता पुत्रोऽस्म्यहं पुनः ।
आत्माहमपि सर्वस्य यस्य नास्ति यदस्ति य ॥ ४६-२८
पितामहोऽस्मि स्थविरः पिता पुत्रश्च त्वास्त ।

भमैव यूयमात्मस्था न मे यूयं न वो ङ्यडम् ॥ ४६-२८

आत्मैव स्थानं मम जन्म यात्मा

ओतप्रोतोऽडमजरप्रतिष्ठः ।

अजश्चरो द्विवारात्रमतन्द्रितोऽडं

मां विज्ञाय कविरास्ते प्रसन्नः ॥ ४६-३०

अणोरणीयान्सुमनाः सर्वभूतेषु जाग्रति ।

पितरं सर्वभूतेषु पुष्करे निडितं विदुः ॥ ४६-३१

धति श्रीमन्मडाभारते उधगपर्वणि सनत्सुदुजातपर्वणि

षट्थत्वारिंशोऽध्यायः ॥ समाप्तमिदं सनत्सुजातपर्व ॥

sanatsujAtIyam

pdf was typeset on March 24, 2024

Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

